

άκριμη πλεῖστα χειροτεχνήματα, ἔξαιρέτως μεταξώτα καὶ πενθηρὰ ὑφάσματα (χρεόνια), καὶ ἐνεργεῖ ἵκανὸν ἐμπόριον, τοποθετημένη οὕτα εἰς τὸ πολυανθρωπότατον μέρος τῆς αὐτοκρατορίας. Διὰ τῶν λιμένων Σοῦ-τσεού-φου καὶ Σάγγη-χαὶ λαμβάνει μεγίστην ποσότητα γεννημάτων καὶ ἄλλων εἰδῶν. Μετακομίζονται δὲ δι' ὅδα-τος εἰς Νανκίν, καθότι ὑπάρχουσι διάφοροι διώρυγες, αἵτινες συνδέουσι τὴν πόλιν μὲ τὸν ποταμὸν, δστις ἀπέχει ἀπ' αὐτῆς πέντε ἡ ἔξι μίλια κατ' εὐθεῖαν γραμμήν. Κατὰ τοὺς Ἰησουΐτας, ἡ πόλις αὗτη φημίζεται καὶ ὡς ἡ καθέδρα τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ χορηγεῖ πλειοτέρους λογίους καὶ μεγάλους μανδαρίνους παρὰ πολλαὶ ἄλλαι ὅμοι πολυάνθρωποι πόλεις. Ἐχει προσέτι πλεῖστας βιβλιοθήκας: εἰς δὲ τὰ πολυάριθμα βιβλιοπωλεῖα τῆς εύρισκονται ἀρθρόνως τὰ καλῆτερα συγγράμματα. Ὁ ἐνταῦθα κατασκευαζόμενος χάρτης λογίζεται ὁ κάλλιστος τῆς αὐτοκρατορίας.

Η ΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΑΙΟΡΡΗΠΤΕΙΝ ΤΟ ΕΤΑΓΓΕΛΙΟΝ.
ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ἀράγε ν' ἀκούμεν τοὺς ἀνθρώπους, δταν ὁ Θεὸς ὅμιλη; Δύνανται οἱ τυφλοὶ καὶ ἀμάθετοι σκώληκες τῆς γῆς νὰ διεσχυρισθῶσιν δτι γνωρίζουν τί θέλει κάμειν ὁ Θεὸς, μᾶλλον παρὰ τὸν δστις ἥτον αἰωνίως εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πατρός; Ὡ σὺ, ὅποιος καὶ ἀνήστι, δστις διεσχυρίζεσαι δτι οἱ λόγοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰναι ἄλογοι, ἀπίθανοι, ἡ φευδεῖς, ἀνέβης ποτὲ εἰς τὸν οὐρανὸν, ἡ κατέβης εἰς τὸν ἀδηνόν; ἐμέτρησες τὴν αἰωνιότητα, καὶ συνέλαβες τὸ ἀπειρον; “Ἐξιχνίασες τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ; Ἐκατάλαβες τὸν Παντοδύναμον μὲ ἐντέλειαν;” Δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς πλειότερα παρ' δσα δύναται νὰ εἴπῃ ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ Υἱὸς, εἰς τὸν ὅποιον εἰναι κεκρυμμένοι δοιοι οἱ Θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ γνώσεως; Ὁ ἀμυδρὸς λύχνος τοῦ σκιεροῦ λογικοῦ σου λάμπει καλήτερα παρὰ τὸν λαμπρὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιου, καὶ πρέπει νὰ κατηγορῶνται ὡς μωροὶ καὶ ἀφρονες δοιοι Θέλουν νὰ πειπατῶσι μᾶλλον εἰς τὸ φῶς ἔκεινον, παρὰ εἰς τὸ τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ; Ὁχι: ἔως οὐ νὰ δυνηθῆς νὰ μᾶς φέρης ἀνώτερον διδάσκαλον τοῦ Χριστοῦ, δστις εἰναι ἡ σορία τοῦ Θεοῦ, ἔως οὐ νὰ δυνηθῆς νὰ μᾶς δείξῃς ἀνθρωπὸν, δστις ἐστάθμισε τὰ δρυ μὲ τὴν παλάμην τῆς χειρός του, καὶ ἐμέτρησε τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν σπειδαμήν του, δστις ἔχησεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς αἰωνίως, καὶ δύναται ν' ἀποδείξῃ δτι γνωρίζει πλειότερα παρὰ τὴν Αὐτοσορίαν, θέλομεν καὶ ὄφειλο-μεν δοιοι νὰ προσηλονώμεθα εἰς τὸν Χριστόν. Ἐδῶ ὑπάρχει βράχος, δλον δὲ τὸ ἐπίλοιπον εἰναι θάλασσα. Καὶ ποτὲ βέβαια ἡ ἀποστία τῶν ἀμαρτωλῶν δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ καταργήσῃ τὴν πρᾶτον θεόν πίστιν, διότι “καὶ ἀνήμεται δὲν πιστεύωμεν, αὐτὸς πάλιν μένει πι-στός. Οὔτε δύναται ποτὲ ν' ἀπαρνηθῇ ἔαυτόν.”

ΠΡΕΠΕΙ νὰ ἐνθυμώμεθα δτι πᾶς ὁ νῦν βδελυρὸς καὶ ἄγριος κακοῦργος ἦτο ποτὲ πρῆτον, ἄκακον, καὶ λάλον τέκνον, φιλοστόργως πιεζόμενον ἐπὶ τῆς μητρικῆς καρδίας, καὶ σύρον ἀπὸ τὸ ἀπαλὸν στῆθος τὴν ζωγόνον τρο-

φῆν του. Κακὴ δὲ ἀνατρορὴ, ἐπιρροὰ διεστραχμέναι, καὶ ἔξευτελίζοντα παραδείγματα φθείρουσι τὰ φίλατα ἡμῶν, καὶ μεταμορφοῦσιν αὐτὰ εἰς θηριώδεις ἄνδρας, οἵτινες ἐμπνέουσι φρίκην εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ μυστῶν καὶ τερατωδῶν ἐγκλημάτων.

ΠΕΡΙ ΟΣΤΡΑΚΟΔΕΡΜΩΝ.

[Συνεγράφη δὰ τὴν Ἀποθήκην ὑπὸ Ἱατροῦ Σαμιοῦ.]

ΟΛΙΓΑ τινὰ γνωρίζομεν περὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῆς διαι-της τῶν φερούχων τούτων κατοίκων τῆς θαλάσσης. Μερικὰ ἔξι αὐτῶν διὰ τὴν χομφότητα καὶ καλλονὴν τῆς κόγχης των εἰναι πολυζήτητα, καὶ ἐπέχουσι τόπον νο-μίσματος εἰς τὰ συναλλάγματα τενῶν ἀγροίκων ἐθνῶν, ἀναγγέλλουσι δὲ τὴν σορίαν Ἐκείνου, δστις ἐστόλισε τὰ πτηνὰ μὲ τὰ ποικιλόγρον πτερά των, καὶ ἔξωγρά-φισε τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ μὲ τόσην ὥραιοτητα. Οἱ περὶ Κογχολογίας πραγματευόμενοι φυσικοὶ διαιροῦσι κατὰ τάξεις, γένη, κτλ., τὰ διάφορα εἰδῆ τῶν ὁστρακοδέρ-μων, ἀλλ' ἡμεῖς ἐνταῦθα περιορίζομεθα ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ περιγράψωμεν ὀλίγα τινὰ χαρακτηριστικὰ ἰδιώματά των.

Ἡ Πίννα ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ παράγειν εἰδός τι μετάξης, διὰ τῆς ὁποίας συνδέεται σφιγκτὰ πρὸς τὰς πέτρας. Εἰς Πάνορμον, πόλιν τῆς Σικελίας, συνάγουσι τὸ μεταξωτὸν αὐτὸν νῆμα τῆς Πίννης, καὶ ἀφοῦ τὸ καθαρίσωσι, κατασκευάζουν χειρίδας καὶ περικυ-μίδας στιλπνοτάτου χρυσοβαροῦς χρώματος. Ἡ Πίν-νη εἰναι τυφλὴ, ἀλλ' ἔχει συγκάτοικον εἰς τὴν κόγχην της τὸν Πιννοτήραν, μικρὸν ὅξυδερηκή καρκίνον, ὁ ὅποῖος ἔξέρχεται συχνὰ διὰ νὰ προμηθεύῃ τὴν εἰς ἀμφοτέρους ἀναγκαῖαν τροφὴν, καὶ ἐπιστρέφων κρούει ἐλαφρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκοδεσποίνης του, ἥτις ἀνοίγει καὶ τὸν ὑποδέχεται προθύμως. Δὲν ἀρκεῖται μὲ δλον τοῦτο νὰ πληρόνῃ τὸ ἐνοίκιον του εἰς τροφάς: αὐτὸς ἔχει καὶ ἄλλην σημαντικάτεραν ὑπηρεσίαν, τούτεστι εἰδοποιεῖ τὴν ἀόμματον οἰκοδέσποινά του, δταν ἡ Σηπία ἡ ὁ Πολύπονος, ἔχθροι της θανάσιμοι, ἥναι πλησίον, καὶ οὗτω συντείνει συχνάκις εἰς τὴν σωτηρίαν της. Ἡ ὑποβρύχιος αὗτη συμμαχία δὲν διέφυγε τὴν παρατή-ρησιν τῶν παλαιῶν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ δ Πλίνεος μά-λιστα ἀναφέρουν, δτι σπανίως ἡ Πίννα εύρισκεται χωρὶς τὸν πιστὸν τοῦτον ὑπερασπιστὴν καὶ προμηθευτὴν της.

“Ο Σωλὴν, οὗτω καλούμενος διὰ τὸ ἐπίμυηκες συριγ-γῶδες σχῆμά του, εἰναι προκειμένος μὲ ὄργανα ἐπιει-δεια εἰς τὸ σκάπτειν· τὰ μεταχειρίζεται δὲ μόνον διὰ νὰ ἀνοίγῃ εἰς τὴν ἀμμον σπήλαιον ὡς δύο ποδῶν τὸ βάθος, δπου κλείεται κατ' ἀρέσκειαν διάγων μονήρη βίον ἀναχωρητοῦ.

Ἡ Φωλὰς, ὁσπερ ἐπιδέξιος λατόμος, σκάπτει τὸ σπή-λαιον της εἰς τὰς πέτρας, δπου καταφέγγει ὄσάκις θέ-λει νὰ κρυφθῇ. Μολονότι δὲ τὰ κενήματά της εἰναι βραδέα, καὶ τὰ μέλη της ἀνίσχυρα, εἰσδύει μ' δλα ταῦτα εἰς τοὺς σκληροτέρους βράχους, ἐνῶ εἰσέτει εἰναι νέα καὶ ἀδύνατος, καὶ οὗτω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὑποθαλασ-σίου φωλεᾶς της διδάσκει τὸν ἀνθρωπὸν τί δύναται νὰ κατορθωῃ ἡ ἐπιμονή.

Ο Αρειοκοχλίας, δταν ἔδη δστρακον τῆς ἀρεσκείας του, και εἰρη τὸν ἰδιοκτήτην αὐτοῦ ἀσθενέστερον, πληγόνει και ἐξωθεῖ αὐτὸν, κυριεύων οὕτω τὴν κατοικίαν του διὰ τῆς βίας· ἔπειτα δὲ, προκύπτων ἀπὸ τὸ πρόσφυρον μὲ τὸ βλοσυρὸν πρόσωπον και τοὺς γαμφόνυχας βραχίονάς του, στέκει ἔτοιμος εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ ληστρικῶς κατακτηθέντος φρουρίου.

Ο Τροχὸς εἶναι ἄλλος πειρατὴς εἰς τὰ βάθη τῆς Θαλάσσης· μὲ τὴν ἴσχυρὰν προβοσκίδα του, ὁδοντωτὴν εἰς τὸ ἄκρον ἐν εἴδει πρόνοος, διαπερνᾷ τὸ πλέον σκληρὸν δστρακον, και κατατρώγει τὸν ἐνδιαιτώμενον. Οταν ἀρχίσῃ τὸ πρύνοισμα, τίποτε δὲν δύναται νὰ τὸν μετακινήσῃ ἀπὸ τὸν σκοπόν του, και ἐξοδεύει ἐβδομάδας δῆλας ἐνίστε, ἔως οὗ νὰ φθάσῃ τὰ ἐντόσθια τοῦ Θύματός του. Χιλιάδες τρυπημένων δστράκων, ἕρριμημένων εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς, μαρτυροῦσι τὰς πειρατείας του.

Ο πυθμὴν τῆς Θαλάσσης, ὡσπερ ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, φαίνεται δτι περιέχει πολλὰ τοιαῦτα ὑποκείμενα, ἔχοντα τὴν διάθεσιν τοῦ καταδυναστεύειν και ἀδικεῖν τοὺς γείτονάς των. Οι ἀστακοὶ ἐνοχλοῦσι τὰ δστρεα, και καιροφυλακτοῦσι δὰ νὰ τὰ καταφάγωσι. Μόλις τὸ δστρεον ἀνοίγει τὴν Θύραν του διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα η νὰ ροφήσῃ δλίγον ὑδωρ, και ὁ ρόθεις πανοπλίτης μηχανεύεται πᾶς νὰ τὸ προσβάλῃ. "Ἐν μέρᾳ δστρεον παρετηρήθη εἰς τὴν παραλίαν, ἀνοίγον τὴν κόγχην του δὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὰ ἐπερχόμενα ὑδάτα τῆς παλιρροίας· ὁ ἀστακὸς ἐξέτεινε τοὺς ἐρυθρόχροας βραχίονάς του τρὶς διὰ νὰ τὸ ἀρπάσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Καιροφυλακτῶν ἐπὶ τέλους διὰ νὰ ἀνοίξῃ και τετάρτην φοράν, ἕρριψε πανούργως ἐν πετράδιον μεταξὺ τῶν δικλίδων τοῦ δστρέου, ὡστε, μὴ δυνάμενον πλέον τὸ ἀθλιον νὰ κλεισθῇ, ἔγινεν εὔκολος βορὰ τοῦ δολίου ἀστακοῦ.

Οταν οἱ Κτένεις ἔγκαταλειφθᾶσιν ἀπὸ τὰ ἔνεκα τῆς παλιρροίας ἀποχωροῦντα ὑδατα, ἀνοίγουσι τὴν κόγχην των δσον δύνανται, και κλείοντες αὐτὴν πάλιν βιαίως, ἀναπτδῶσιν δλίγον κατ' ὅλιγον πρὸς τὴν Θάλασσαν, και οὕτως ἀποφεύγουσι τοὺς κινδύνους τῆς ἔπραξης.

Ο καλούμενος Ἀργοναύτης ἀναδύει κατ' ἀρέσκειαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Θαλάσσης, και ἀν μὲν παρατηρήσῃ δτι εἶναι γαλήνη, μεταχειρίζεται δύο η πλειοτέρους ἐκ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀντὶ κωπίων· ἀν δ' εἰρη μέτριον ἀνεμον πνέοντα, συστέλλει τὰ φυσικὰ ταῦτα κωπία, και ἀναπτετάσας εἰς τὸν ἀέρα μίαν λεπτὴν μεριβράνων ἀντὶ ιστίου, οὐριοδρομεῖ ὡς πλοϊον. Οταν δὲ ὑποπτευθῇ κινδύνον τινὰ, αἴφνης εἰσφορεῖ ἀρκετὴν ποστήτηα δύστοις εἰς τὴν κόγχην του, και βυθίζεται εἰς τὸν πυθμένα τῆς Θαλάσσης.

Ο δὲ Ναυτίλος κατοικεῖ μαργαρίτινον παλάτιον, περιέχον τρεάκοντα η τεσσαράκοντα δωμάτια. Τὸ εύρυχωρότερον ἐξ αὐτῶν χρησιμεύει ὡς ἰδιαιτέρα κατοικία του, συνέχεται δὲ τοῦτο δι' ἐσωτερικῶν διόδων μὲ δλατὰ ἄλλα. Οταν ὁ καιρὸς ἦναι εῦδιος, οἱ τὸν ὥκεανὸν περιπλέοντες ἀπαντῶσι μικροὺς στολίσκους τῶν ἀτρομήτων τούτων θαλασσινῶν, μὲ πολλὴν τέχνην διαπορθ-

μευόντων τὰ εῦθραυστα μὲν, ὥραῖα δὲ σκάφη των· δτεν και ἔλαβόν τινες ἀφορμὴν νὰ διῆσχυριζωνται, δτι οὕτοι δσαν οἱ πρῶτοι εἰσηγηται τῆς ναυτιλίας.

Τὸ Γιγαντωδες καλούμενον Μύδιον εἶναι ἀξιοπεριεργον διὰ τὸ μέγεθός του· ὁ Λινναῖος πειριγράφει ἐν, τὸ ὄποιον ἐξύγιεν ἐκατὸν ἑξήκοντα ὀκάδας περίπου, και ἐχορήγησε μιᾶς ὑμέρας τροφὴν εἰς ἐκατὸν εἴκοσι ἀνθρώπων· διηγεῖται δὲ δτι μὲ τὸ βίαιον κλείσιμον τῆς κόγχης του ἡδυνήθη νὰ κόψῃ μίαν κάμιλον (γούμεναν) πλοίου. Τὴν κόγχην ἐνὸς τοιούτου γιγαντιαίου Μυδίου ἐπρόσφεραν οἱ Ἐνετοὶ εἰς Φραγκίσκον τὸν πρῶτον τῆς Γαλλίας, δπου τὴν μετεχειρίσθησαν ὡς κολυμβήθραν διὰ τὸ βάπτισμα.

Ἀγγλικὸν πλοϊον ἥραξέ ποτε εἰς τὴν ἐρημόνησον τῆς Ἀναλήφεως, κειμένην εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὦκεανὸν πλησίον τῆς Ἀγίας Ελένης, δπου ὁ Ναπολέων ἐτελεύτησε. Πληθῆς θαλασσίων χελωνῶν ἐξέρχονται εἰς τὰ παράλια τῆς νῆσου ταύτης, ὡστε, ἀφοῦ ἐχορτάσθη τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἀπὸ τὸ κρέας των, ἔξωγρησαν και τινας ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μεταφέρωσιν αὐτὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἄλλ' ὅλαι αἱ αἰχμαλωτισθεῖσαι χελῶναι ἀπέθανον πρὶν τοῦ τέλους τοῦ διάπλου των ἔκτος μιᾶς, ητις, ἐπειδὴ ἐναντιώθη γενναῖως, και ἔχασε τὸν ἐνα της βραχίονα δτε τὴν συνέλαβον, ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς ναύτας Λόρδος Νέλσων. "Οτε δ' ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡδένησε και αὐτή, και ἦτο σχεδὸν ἡμιθανής· δτεν πρὸς παιδιάν ἐνεχάραξαν εἰς τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ δστράκου της τὸ ρόθεν ἐπώνυμον, και τὴν ἕρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μετὰ δύο ἔτη τὸ αὐτὸ πλοϊον ὑπῆγεν εἰς τὴν ίδιαν νῆσον, και οἱ ναύται πάραντα ἤρχισαν νὰ σαγηνεύωσι τὰς χελώνας. Μεταξὺ ἄλλων ἀνέστρεψαν μεγάλην τινὰ, θέσαντες αὐτὴν ὅπτιον, ὡς συνειδίζουν διὰ νὰ τὰς κυριεύωσιν εὐκολώτερον· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγησαν δτε εἰδον τὰς λέξεις Λόρδος Νέλσων ἐγκεχαραγμένας ἐπάνω της! ἐξετάσαντες δὲ, παρετήρησαν δτι τῆς ἔλειπε και ὁ βραχίων, ὡστε δὲν ἔμεινεν ἀμφιβολία δτι ητον αὐτὴ ἐκείνη, τὴν ὄποιαν πρὸ δύο ἔτῶν ἀπεχαιρέτησαν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας. Ἄλλα ποιος τὴν ὀδήγησε δύο χιλιάδας μίλια διὰ τῶν ἀβύσσων τῆς Θαλάσσης εἰς τὴν πατρίδα της; Ἀσθενής και πληγωμένη πᾶς ὡδυνήθη νὰ ὑπερασπισθῇ ἐναντίον τῶν παμφάγων κητῶν τοῦ ὥκεανου; Εἶναι ἀρα η πατρὶς ἐξίσου ἀγαπητὴ εἰς τὸν κάτοικον τῆς εὐρυχώρου θαλάσσης, ὡς εἰς τὸ ἐναέριον πτηνὸν, τὸ ὄποιον, ἐπανερχόμενον ἀπὸ τὴν ἐνιαύσιον μετοικεσίαν του, κτίζει τὴν φωλεάν του εἰς τὸ αὐτὸ δένδρον, και συνάγει τὰ φιλία ἀπὸ τὸ αὐτὸ προαύλιον, δπου πρὸ τινων μηνῶν ἀνέθρεψε τὰ νεογνὰ τέκνα του; Τίς δύναται ν' ἀποκριθῇ εἰς αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις, εἰμὴ δοὺς πνοὴν εἰς τοὺς ἀναρθρήτους κατοίκους τῆς θαλάσσης; Τὰ τοιαῦτα βέβαια ἀναλογιζόμενος δ Ψαλμῶδος, ἐξεφώνησε τὸ "Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!"